

Sygn. akt I C 29/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - starszy sekretarz sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019r. w C.

na rozprawie

sprawy z powództwa Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.

przeciwko M. J.

o zapłatę

orzeka:

powództwo oddala.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 17 maja 2018 r., skierowanym przeciwko M. J., powód Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego A. S., wnosił o zasądzenie na jego rzecz kwoty 1402,99 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o obciążenie pozwanej kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że na podstawie cesji wierzytelności przejęła od Canal + (...) sp. z (...) z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu nie uiszczonych przez nią należności za korzystanie z usług świadczonych w ramach umowy o abonament Cyfry+ . Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: należności ustalone na podstawie dokumentów wystawionych przez wierzyciela pierwotnego:

- abonamentu (...) z dnia 3 listopada 2015 r. w kwocie 198,96 zł z datą wymagalności 18 listopada 2015 r.
- kary umownej za brak zwrotu sprzętu 300 zł z datą wymagalności 29 stycznia 2016 r.
- noty za sprzęt w przypadku braku jego zwrotu 700 zł z datą wymagalności 6 kwietnia 2017 r.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 18 czerwca 2018 r. wydał elektroniczny nakaz zapłaty uwzględniający roszczenie w całości (nakaz k. 6 akt).

W ustawowym terminie pozwana M. J. złożyła sprzeciw od nakazu.

Pozwana wносиła o oddalenie powództwa. M. J. wskazała, że nie ma żadnych zobowiązań finansowych wobec wierzyciela pierwotnego, a tym samym powód nie mógł tych wierzytelności uzyskać w drodze cesji. Podniosła, że

umowa z której jest wywodzona należność była zawarta przez jej byłego męża, a pozwana nigdy nie zawierała umowy o abonament z Cyfrą+

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Ciechanowie (postanowienie k. 10 akt).

Przed Sądem Rejonowym w Ciechanowie powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Do pozwu powód dołączył umowę cesji wraz z wyciągiem listy dłużników oraz odpis KRS. Powód wskazał, że dochodzone przez niego roszczenie ma swe źródło w zawartej przez M. J. z jego poprzednikiem prawnym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz z wystawionych przez pierwotnego wierzyciela not obciążeniowych. Powód podniósł, że pozwana nie wywiązała się z zobowiązania polegającego na zapłacie za korzystanie z usług telekomunikacyjnych, za które pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko niej noty. Mimo wezwania do zapłaty, należność do dnia wniesienia pozwu nie została uiszczona przez pozwaną (pозew z załącznikami k. 15-36 akt).

Pozwana M. J. wnosiła o oddalenie powództwa, podtrzymała dotychczasowe stanowisko (zeznania pozwanej k.81 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód wykazywał zasadność swojego roszczenia twierdząc, że na podstawie cesji wierzytelności przejął od Canal + (...) sp. z (...) z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu nie uiszczonych przez nią należności za korzystanie z usług świadczonych w ramach umowy o abonament Cyfry+. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: należności ustalone na podstawie dokumentów wystawionych przez wierzyciela pierwotnego:

- abonamentu (...) z dnia 3 listopada 2015 r. w kwocie 198,96 zł z datą wymagalności 18 listopada 2015 r.
- kary umownej za brak zwrotu sprzętu 300 zł z datą wymagalności 29 stycznia 2016 r.
- noty za sprzęt w przypadku braku jego zwrotu 700 zł z datą wymagalności 6 kwietnia 2017 r.

Powód nie złożył umowy o świadczenie usług zawartej z pozwaną M. J., a wyłącznie notę za nie wywiązanie się z umowy numer abonenta (...). Do pozwu została dołączona umowa abonamentowa z numerem abonenta (...) na nazwisko A. Z. na adres C. ul (...) i adresem do korespondencji C. ul (...). Podane w umowie adresy są inne niż adres pozwanej M. J. (dowód: kserokopia umowy k. 32-33 akt).

Powyższym twierdzeniom powoda stanowczo zaprzeczyła pozwana. Pozwana M. J. przyznała, że A. Z. był jej mężem, jednakże od rozwodu nie utrzymują żadnych kontaktów, a ona sama nigdy nie zawierała umowy o abonament ani nie mieszkała w lokalu wskazanym w umowie (dowód: zeznania pozwanej M. J. k. 77 i 81 akt).

Należność dochodzona pozwem nie została zapłacona przez pozwaną (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz zeznań pozwanej M. J. k. 77 i 81 akt.

Sąd uwzględnił zeznania pozwanej, gdyż znalazły potwierdzenie w zebranych dokumentach. Sąd dał wiarę złożonym dokumentom, gdyż ich prawdziwość nie była kwestionowana przez pozwaną. Jednakże złożone przez powoda dowody nie były wystarczające dla uznania roszczenia powoda za zasadne. W szczególności powód nie wykazał, że dochodzone przez niego roszczenie ma swe źródło w zawartej przez M. J. z jego poprzednikiem prawnym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, gdyż ze złożonej umowy wynika, że taka umowa była zawarta z A. Z..

Sąd zważył, co następuje:

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być ponoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela. Wskazuje się na 3 rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

W niniejszej sprawie powód swoje roszczenie wywodził z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych która miała być zawarta przez pozwaną z jego pierwotnym wierzycielem – Canal + (...) sp. z (...). z siedzibą w W., zaś on stał się nabywcą wierzytelności w drodze umowy cesji.

Odnosząc się do twierdzeń powoda pozwana podniosła istotny zarzut merytoryczny nieudowodnienia roszczenia - brak wykazania dokumentami istnienia wierzytelności, i faktu jego nabycia.

Dla wykazania swojego żądania strona powodowa dołączyła do pozwu jedynie umowę przelewu wierzytelności, załącznik do porozumienia zawartego między powodem a pierwotnym wierzycielem pozwanej oraz listę wierzytelności i umowę zawartą z A. Z.. Złożona przez powoda nota wystawiona na M. J. odwoływała się do zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z A. Z.. Te dokumenty miały stanowić dowód na poparcie wszystkich twierdzeń powoda, jakie zawarł w pozwie.

Powód pozostawał jednak w błędnym przekonaniu, że powyższe dokumenty mogą stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia. Sąd bowiem uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przed wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wykazać dowody na stwierdzenie faktu wykonania usług telekomunikacyjnych na rzecz pozwanej i istnienia długu, powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

Strona powodowa powołała się na dowody w postaci umowy o świadczenie usług z A. Z.. Fakt zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z A. Z. nie był kwestionowany przez pozwaną, jednakże podniosła ona okoliczność, że umowa jej nie dotyczy, gdyż A. Z. jest jej byłym mężem, mieszkającym gdzie indziej niż ona. Tym samym strona powodowa nie wykazała źródła zobowiązania do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Pozostałe kwoty dochodzone pozwem są powiązane z należnością główną i wobec nie udowodnienia przez powoda zasadności roszczenia, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu, na które wchodzi tylko koszty poniesione przez powoda. Na koszty składają się: opłata sądowa w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie adwokata w kwocie 270 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

Zarządzenie:(...)